

Departementet

J.nr. BLS-101-00551

Den 12. juni 2008

Miljøministerens svar på spørgsmål nr. 368 (alm. del) stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spørgsmål 368

Ministeren bedes kommentere vedlagte analyse fra tidsskrift for Miljø, Magnus Informatik, marts 2008, af landinspektør, lic. geom Lars Ramhøj, omkring virkningerne af kommunalreformen, herunder om det var en del af tankegangen bag kommunalreformen, at der skulle opstå større usikkerhed om retstilstanden specielt på klageområdet.

Svar

Artiklen tager sit udgangspunkt i den flytning af opgaver fra amterne til kommunerne, der skete på natur- og miljøområdet, da amterne blev nedlagt ved kommunalreformen. Det anføres, at efter amternes nedlæggelse sker der ikke længere en uvildig overvågning af beskyttelseshensynene i det åbne land, ”den overvågning, amtet havde foretaget af kommunernes administration – navnlig gennem dets klagebeføjelser – forsvandt.”

Amterne var tidligere klageberettigede i forhold til kommunale afgørelser vedr. plan-, natur-, og miljølovgivningen og det anføres, at amterne indbragte mange sager for Naturklagenævnet. Efter afviklingen af amterne er der ifølge artiklen ingen uvildig myndighed til at overtage denne opgave.

Artiklen søger at beskrive, at ændringerne af klagesystemerne ved kommunalreformen har betydet en svækkelse af de offentlige myndigheders mulighed for at foretage en uvildig og uafhængig overvågning af den kommunale administration.

Det skal herom bemærkes, at hvis man ser bort fra planloven, var amterne 1. instansmyndighed for en meget stor del af natur- og miljølovgivningen. Amterne var ikke overordnede myndigheder i forhold til kommunerne, og de var hverken klageberettigede eller klagemyndighed. Der er derfor en misforståelse at tale om, at amterne udførte en overvågning af den primærkommunale administration af natur- og miljølovgivningen.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvad der kan påklages, er hovedreglen at hele afgørelsen kan behandles af klagemyndigheden. Planlovens begrænsning til retlige spørgsmål i visse sager er en undtagelse. Lovgivningen om klage er ikke blevet ændret ved kommunalreformen.

Med hensyn til underretning af de klageberettigede blev der ved gennemførelsen af Århuskonventionens regler om borgernes miljørettigheder i 2000 også indført regler om underretning af klageberettigede organisationer, som har meddelt myndigheden, at de ønsker en sådan underretning. Disse regler er ikke blevet ændret ved kommunalreformen og gælder stadig.

Med hensyn til myndighedernes klageadgang, er det forfatterens opfattelse, at ingen offentlig myndighed har nogen "generel adgang til at påklage kommunens afgørelser, idet klage forudsætter, at afgørelsen er af særlig interesse (vigtighed)".

Dette er en meget indskrænkende fortolkning af lovenes bestemmelser om, at "offentlige myndigheder" er klageberettigede. En sådan fortolkning kan ikke understøttes med henvisning til klagenævnenes praksis. Disse regler er heller ikke blevet ændret ved kommunalreformen.

Samlet set har kommunalreformen således ikke ændret ved klagereglerne i natur- og miljølovgivningen, så der er opstået større usikkerhed om retstilstanden på området.

Kommunerne er som følge af kvalitetsstyringssystemet forpligtede til at indføre og anvende procedurer for deres sagsbehandling. Alle kommunernes opgaver skal være omfattet af en sagsbehandlingsprocedure, der bl.a. skal indeholde fremgangsmåden for løsning af opgaven. Det er derfor ikke korrekt, når det af artiklen fremgår, at kvalitetsstyringssystemet ikke omfatter enkelt-sagsbehandling som sådan.

Kvalitetsstyringsloven ændrer ikke natur- og miljølovgivningen, som kommunerne skal administrere efter. Kommunerne skal løbende udvikle og forbedre deres kvalitetsstyringssystemer mhp. hele tiden at optimere deres sagsbehandling. Det gælder selvfølgelig også som følge af nye regler og afgørelser m.v., der er relevante ved udarbejdelsen af pågældende procedure.

Kvalitetsstyringssystemet stiller krav om løbende måling af ordningen. Det betyder bl.a., at der skal foretages brugertilfredshedsundersøgelser. Det kan fx ske ved at måle udviklingen i antallet af klager. Hvis en kommune ofte måtte opleve at blive underkendt af en klageinstans, vil det være naturligt at følge op herpå i kvalitetsstyringsregi, ligesom kommunen helt generelt har pligt til at administrere i overensstemmelse med både lovgivning og relevant praksis fra klagenævn og domstole m.v.

Jeg mener derfor ikke, at det er korrekt, når det af artiklen fremgår, at kvalitetsstyringsordningen ikke sikrer, at kommunernes afgørelser respekterer planlægningsmæssige rammer, administrative forskrifter og retspraksis.

Tværtimod er systemet netop med til at sikre den faglige kvalitet, effektivitet og ensartethed i kommunernes sagsbehandling på baggrund af gældende ret.

Samlet set mener jeg ikke, at den kritik, som artiklen søger at rejse mod de ændringer, der blev gennemført ved kommunalreformen er velbegrundet. Det var ikke "en del af tankegangen bag kommunalreformen, at der skulle opstå større usikkerhed om retstilstanden specielt på klageområdet" og det mener jeg heller ikke, at tiden har vist.